

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • červen 2020 • Ročník XXV

Letošní Noc kostelů zahájil Brixho komorní soubor Teplice

Kde je Bůh, je i nebe

Kázání: (Sk 1, 4-11) Slova Písma svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná ve Skutcích, 1. kap., 4. - 11. verš.

Milí přátelé, sestry a bratři v Kristu,

Pán Ježíš se už zjevoval 40 dní, jako Živý a nyní odejde. Těch 40 dnů připomíná Mojžíše – 40 roků na poušti. Mojžíš ten celý čas poslouchal svého Boha. Málomluví z nás mohou říct, že 40 let poslouchali Boha. Mnohým z nás ani tolik ještě nebylo dáno. A co tak 40 dní s Bohem? To bychom už snad dokázali napočítat. Tady neděle, tamhle neděle, biblická, mládež, tábor, svatba, pohřeb, ... a už to máme. A není to přece málo? Nebo to snad stačí? Tak připočítejme ještě 10 dnů, které představují

pro učedníky to pravé očekávání spočívající ve čtyřech pravidlech: 1) dělit se o pokrm – znamená žít spolu, je to vztah s Ježíšem a mezi námi 2) nevzdalovat se z Jeruzaléma – neodříznout se od bratrů a sester, neutéct od pravdy 3) Otcovo zaslíbení – ponoření do Božího života: přijetím Ducha 4) zaslíbení Ducha - ten z nás činí svědky, povolává nás. A tak celý život je přípravou, očekáváním, zaměřením na něco. Duch Svatý je už celý darován. Svědectví „martyrium“, které vychází z Jeruzaléma, se stává středem, protože tam byl kříž, smrt, vzkříšení a nyní je tam nanebevstoupení, které se má šířit do celého světa. Nanebevstoupení je docela smutné slovo, protože někdo blízký, vzácný nám odchází. A my ani nevíme, kde to nebe je?

Co asi učedníci pociťovali? My hned myslíme na stav opuštěnosti, sklíčenosti, smutku – on odešel. Jeho dny se naplnily, byl vyzdvižen. To je cíl Ježíšovy cesty – vyzdvižen do Otcovy slávy. To neznámá, že když byl vyzdvižen do nebe, že se od nás vzdálil. On je stále na cestě, hledá své učedníky. Gagarin, sovětský komunista oznámil, že nebe je prázdné. Takže on byl v nebi a žádného Boha tam neviděl. A i kdyby tam nějaký byl, raketa by ho propíchnula, protože je špičatá. Nebe je prázdné. Ale Bůh je Duch, nemá tělo jako my, a tak ho nikdo nemůže vidět ani propíchnout... ani Gagarin... on vlastně v nebi nebyl. Ano, NEBE je něco, co, pokud přemýšlíme, nás velmi dráždí. Možná proto, že jsme zdědili představu andělíčků na obláčkách – a ta je naší víře blízká asi

tak jako Mikuláš s čertem... Víra v nebe se zdá dnešnímu člověku taková dětinská a primitivní. V co to vlastně věříme? V jaké nebe? Indiáni mluvili o věčných lovištích. Jiní se těší na spoustu jídla a pití. Platónské nebe, to byl svět našich snů a přání. Tohle všechno je možná trochu pravda a trochu lež, to je nebe, jaké bychom si dokázali vymyslet a třeba i realizovat a na to bychom nepotřebovali Boha. Pro někoho je nebe nepředstavitelné bez jeho oblíbeného psa nebo kočky, pro jiného je zase s někým, kdo jinak věří. Ale kde je nebe? Je to opravdu místo někde nad našimi hlavami v oblacích? Bible hned na začátku mluví o tom, že Bůh stvořil nebe a zemi, ale to je jen popis výšky a hloubky. Ráj, kde žil s lidmi v přátelství, neumístil nikam do mraků, ale na zemi.

Pokračování na 2. straně

Kde je Bůh, je i nebe

Dokončení z 1. strany

A úplně na závěr v Bibli najdeme vizi nového nebe a nové země. Možná má zmizet nebe našich přízemních přání, nebe, do něhož si občas promítáme své samolibé představy, nebe, k němuž sice nedohlédneme, ale v němž jsme už dopředu postavili vysoké zdi oddělující navzájem konfese, zájmy, názory nebo touhy, nebe netolerance, rozdělení a nejednoty. Pseudonebe, do kterého těšit se je vlastně hřích... Lidská fantazie umí spoustu věcí, ale nebe ve svých představách vykreslit nedokáže. Protože ty nejkrásnější sny o lidském štěstí, harmonii, bezpečí, svobodě, pokoji a lásce nejsou ničím ve srovnání s tím, co znamená věčné bytí s Bohem. Protože „Co lidské oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ Ale to je asi tak všechno, co o nebi můžeme říct. A snad ještě něco: Nebe je skutečnost, kterou si nemůžeme sami udělat, vyrobit, sestavit, nastolit. Udělat si tady na zemi z života peklo, to se nám občas docela daří. Přesto i po Gagarinovi a po všech objevech moderní

vědy jsme si mohli připomenout svátek „Nanebevstoupení Páně“. (německy Himmelfahrt nebo-li Nebeskou jízdu). Také slovy Apoštolského vyznání vyznáváme, že Ježíš „vstoupil na nebesa a sedí na pravici Boha Otce Všemohoucího“. Prázdné nebe. Snad věříme a vyznáváme o to víc, když vidíme, čeho všeho je schopen člověk a společnost, kterým se nebe vyprázdnilo. Jaká bída a prázdnota přichází, když se ztrácí nebeský protějšek, nebeský partner lidského pachtění a pobíhání. Nebo dokonce, co strašného se dá očekávat, když člověk sám sebe zbožští, sám se rozhodne obsadit uprázdňovaná nebesa a vzít do svých rukou neomezenou moc. „Člověk jako neomezený pán nad nebem i zemí“ – co horšího si lze představit. A proti tomu my věříme, že „Nebe není prázdné“. Že tam máme někoho, kdo o nás stojí. Kdo i v nebi stojí na naší straně. A žádný kosmonaut nám nebude říkat, že ne. Že v nebi žádná láska není a že nebe nemá patra. Kdyby to přeci zkusil, tak si zatukáme na čelo a budeme si myslet, že nejspíš spadl z višně. Mluvíme-li o nebi, nemusíme mít na mysli prostor, který se otevírá

nad našimi hlavami, v němž se prohání naše modrá planeta. Nebe, to je pro biblické svědky něco víc, než jen místo. Je to pro ně naprosto jiná, našimi smysly a naším myšlením nepostihnutelná skutečnost. Skutečnost, která plně patří Bohu. Proto se nedá říct, že by Bůh byl v nebi – musí se to říci naopak – tam, kde je Bůh, tam je nebe. A tohle nebe je ten protějšek lidské existence, protějšek, který našim životům dává ukotvení a jistotu. Skutečnost rozhodující a určující vše ostatní. Božské nebe může zahlédnout pouze víra. Do těchto nebes je Ježíš vzat. Ale konec meditací nad tím, co je vlastně nebe. Vraťme se k nanebevstoupení, jak o něm mluví Lukáš ve Skutcích. Ježíš pronáší svá poslední slova a pak mizí – učedníci zírají za ním. A v tu chvíli se vedle nich ozývá ta otázka: „Co tu stojíte a hledíte k nebi?“ Jako kdyby učedníci museli být vytrženi z nějakého náboženského transu. Hlavu vztyčenou k nebi – on už tam vlastně Ježíš není, ale oni stále hledí – jako kdyby je tam něco přitahovalo, chtěli ještě něco zahlédnout. Už ale není co, jejich oči by chtěly proniknout skrze mraky. Prohlédnout tajemství, které se

snad za nimi ukrývá. Mužové v bílém je musí probudit a odkázat do patřičných mezí. Mají se vrátit zpátky do reality, zpátky na zem. Když si dnes připomínáme Nanebevstoupení Páně, nepodobáme se tak trochu těm učedníkům, kteří hledí do nebe – a vlastně přitom hledí do prázdna? Dívají se tam, kde nic neuvidí, kde je už jenom mrak, který Krista definitivně skryl? Čteme-li jednotlivé zprávy o konci Ježíšova „pozemského“ přebývání mezi lidmi, vidíme tu velkou rozmanitost – to, co se dělo po ukřižování, je zahaleno mlhou. Nedá se to vyjádřit jedním slovem, nedá se to popsat z jednoho pohledu. Nedá se to zaznamenat do nějakých historických faktů, dá se o tom mluvit jen v obrazech či podobenstvích. Ježíš někde najednou je a najednou zase není. Ježíšův odchod ze světa je spojen s výzvou ke svědectví: Budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země. To je hlavní zvěst svátku Nanebevstoupení. Ne snaha odhalit, kam že to vlastně Ježíš odešel. Ale co máme dělat my, kteří jsme s Kristem spojili svůj život. Nanebevstoupení je mezník – doteď jste se mohli dívat. Doteď jste mohli čerpat. Ježíš chodil, kázal evangelium, uzdravoval, přinášel pokoj. Byli jste u toho, směli jste zažít vzkříšení, těch úžasných 40 dní, kdy se z pochybujících Tomášů stávali věřící Tomášové. Jenže s tím je konec – představení skončilo. Jděte domů a vyprávějte o tom. Co tu ještě koukáte na kulisy. Je čas jít dál. Tohle divadlo nekončí tím, že spadne opona. Právě naopak – opona padá právě proto, abyste vy mohli pokračovat v tom, co začalo. Nedívejte se Ježíšovi na záda, nezdívejte při pohledu do minulosti, ale vězte, že přijde. Na to se připravujte a k tomu napněte svoje síly. Buďte mu svědky až na sám konec světa, protože Kristus je ve Vás a tedy i samo nebe. Amen.

Staršovstvo se po dobu nouzového stavu nescházelo. Byli jsme ale online a řešili vše neodkladné. Nekonal se ani výroční sborové shromáždění, bude na podzim.

Matin Bánoci,
Teplice, 24. 5. 2020

Noc kostelů 2020 obrazem

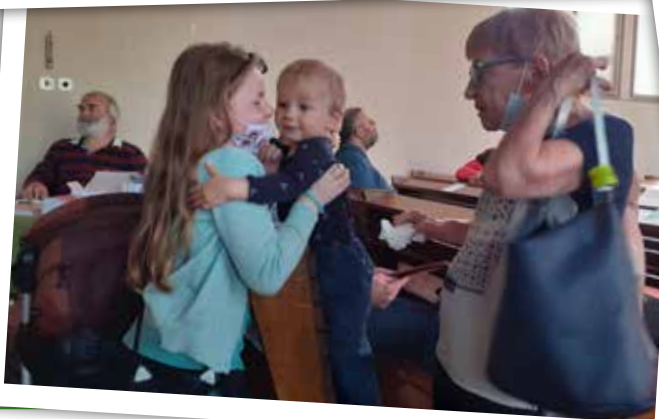
I přes stále platící bezpečnostní opatření kvůli koronaviru nabídli tepličtí evangelíci návštěvníkům Noci kostelů bohatý program.

Večer zahájil Brixihů komorní soubor Teplice se sbormistry Zdeňkem Pavlovským a Vratislavem Řezáčem. Do svého vystoupení dali jeho členové všechno a zpěv přilákal i kolemjdoucí. Ve skladbě Hymne á la Nuit měla krásné sólo Jana Pešková.

Pokračovali jsme zajímavou besedou s Eman Ghalebou z Jemenu, absolventkou teplického gymnázia, nyní studentkou 2. ročníku vysoké školy. Potěšilo nás, že pochválila Teplice jako multikulturní město, které se chová k cizincům přátelsky.

Rozhovor, do kterého vstupovali i posluchači, moderoval Petr Sobalík z Diakonie ČCE DOMA. K vidění byla výstava „Bůh miluje cizince“ na roll-uppech a také

bohoslužebné náčiní včetně klíčů od zbouraného Zeleného kostela a vzácné knihy z 16. století. Artefakty přítomným blíže představil farář Matko Bánoci. Na kruchtě na varhany hrál náš kamarád nevidomý Ondřej Krejča, žák litvínovského gymnázia. Razítka do putovní knížky vydané k Noci kostelů rozdával náš hospodář Milan Jancyk. Celkem do kostela v ulici J. V. Sládka o Noci kostelů zavítalo 120 účastníků.

Ze života sboru Českobratrské

BLAHOPŘEJEME!

ANO si řekli na Cínovci

Na dobu koronavirovou budou s láskou vzpomínat Anička a Vláda Šavlovi, kteří si v přírodě na Cínovci řekli své ANO. Oddal je farář Mařko Bánoci a chybět nemohl ani malý Oskárek. Sluší jim to.

Mladí kazatelé u nás

Jan Spodniak

Jan Matějka

Tomáš Jun

V době nepřítomnosti našeho bratra faráře nám letos kázáním posloužili Jan Spodniak, Jan Matějka a Tomáš Jun. Všem hostujícím za zvěstování Božího slova děkujeme. Je vidět, že o budoucnost sboru se nemusíme bát.

Muži i ženy měli svůj den

Setkání žen ČCE Teplice

Ekumenické setkání mužů

Pánové se sešli tradičně v pátek 28. února v presbyterně, ženy pozvala k sobě domů Marta Winklerová. Společně s dcerou Lenkou, která nás neúnavně obsluhovala, připravily velmi příjemné prostředí a bohaté občerstvení. Přečetly jsme si a diskutovaly o biblickém příběhu Noemi a Rút z knížky faráře ČCE z Noslavi Štěpána Hájka, za doprovodu Lii Bánoci jsme si zapálily a řeč se pochopitelně stočila i na věci světské. Martě a Lence moc děkujeme za pohostinnost, k dalšímu setkání nás pozvala kurátorka Věra Grögerová. Stejně jako u chlapů se konalo 19. června.

Proměny farské zahrady

Čas epidemie využili naši bratři k proměnám farské zahrady. Nejvíce se napracoval Mařko Bánoci, kterému asistovala Momo, ruce k dílu přiložil Milan Jancyk a další brigádníci. Všem moc děkujeme. Máme krásný pažit a zahrada nám teď péči bohatě vrátí.

církev evangelické v Teplicích

A už zase jedeme naplno!

V případě příznivého počasí pilně využíváme naši krásnou zahradu.

Konají se tu obnovená pravidelná setkání – klub dětí, konfirmační příprava, biblické hodiny, mládež s rodinami a posezení po nedělních bohoslužbách s kávou, čajem a drobným pohoštěním a hlavně přátelské povídání, na které se všichni těšíme. Snímky pořídili Vláda Šavel ze setkání mládeže každého věku, ostatní Ladka Richterová.

Na konfirmační cvičení si na zahradu Maruška, Stela, Kaila a Kyril pozvali kamarády

Šéfkuchař připravuje krmí na gril

Posezení na zahradě

Děti si pískoviště náležitě užily

Mladé maminky

Hrálo se a zpívalo

My v době koronavirové

Od 12. března 2020, kdy vláda vyhlásila v souvislosti s pandemií koronaviru nouzový stav na celém území České republiky (dvakrát byl prodloužen a skončil 17. května), se život v jinak činném společenství našeho sboru zastavil.

O Boží Slovo jsme ale ochuzeni nebyli. Bratr farář osmkrát vysílal bohoslužby online, internetové i facebookové stránky ČCE běžely naplno, telefonovali jsme si mezi sebou, zejména starším členům,

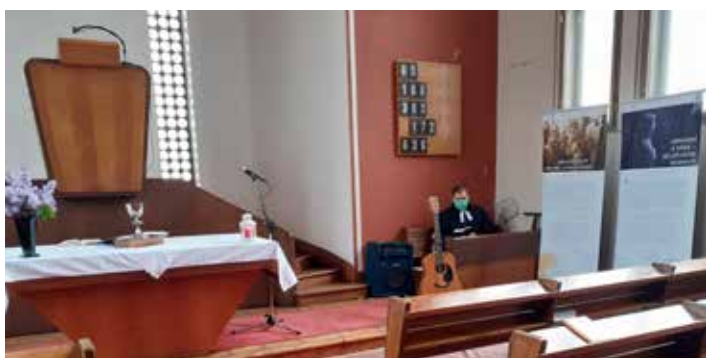
zda nepotřebují nakoupit či jinak pomoci. S postupným rozvolňováním opatření jsme se zase začali scházet. Nejdřív do 15, pak do 30 lidí a nakonec zase všichni. Díky Bohu!

Nedělní bohoslužby 14. 6. 2020

Biblická hodina

Bratr farář v uctivé vzdálenosti

Nedělní bohoslužby 17. 5. 2020

Po bohoslužbách při kávě a čaji venku na zahradě, neděle 31. května 2020

Narnia

Letní pobyt v Teplicích

13.-17.7. 2020

PŘIHLÁŠKA NA PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR

- » **kdo:** pro děti od 6 do 14 let;
- » **kdy:** od pondělí do pátku 13. - 17. července 2020, každý den od 8h do 18h;
- » **kde:** zahrada evangelického sboru ČCE, J. V. Sládka 2006/16, 415 01 Teplice;
- » **cena:** za jedno dítě (od pondělí do pátku) 1.700,- Kč, cena za jeden den 400,- Kč, sourozenci za jednoho 1.400,- Kč; v ceně jsou denně tři jídla (2x svačina a oběd), výlety a vstupné, workshopové pomůcky;
- » **platba:** na účet - 542256617/2010 (do poznámky uvést jméno dítěte), nebo v hotovosti (po domluvě), platbu uskutečnit do 6. 7. 2020 (týden před začátkem);

- » **přihlašování:** vyplňte tuto přihlášku a odešlete na adresu: **J. V. Sládka 2006/16, 415 01 Teplice** nebo pošlete na níže uvedený email, dítě potřebuje mít prohlídku od lékaře, kopii kartičky zdravotní pojišťovny a zaplacený účastnický poplatek;

- » **hlavní vedoucí:** Mgr. Martin Bánoci;

- » **kontakt:** mobil: +420 722 695 008, email: martin.banoci@gmail.com

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Jméno dítěte:

Adresa:

Telefon 1:

Telefon 2:

Podpis rodiče:

Návštěvní hodiny

Pro veřejnost nyní zřídil farář Martin Bánoci návštěvní hodiny. **Kostel ČCE v ulici J. V. Sládka číslo 16 v Teplicích je pro všechny otevřený každou středu od 14 do 15 hodin.** Jsme otevřené společenství, neostýchejte se zavítat.

Kontakt:
tel.: 722 695 008

Sbor ČCE Teplice

Adresa:
J. V. Sládka 2006/16,
415 01 Teplice

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH**

Seniorátní den rodin a dětí

Muzika Občerstvení *Soutěže Trampolína*

**neděle
28. června od 14h - 20h
na zahradě v
Teplicích**

Divadlo Skákací hrad

Program

14:00 - Slůvko pro děti **VSTUP ZDARMA**
14:30 - **Divadlo** pro děti
15:00 - kapela **Spadipes**
16:00 - **Soutěže** nejen pro děti
16:30 - kapela **Memory Band**
17:30 - **Soutěže** nejen pro děti
18:00 - Volný program

Pravidelná shromáždění

NEDELE:

- 9.30 h. – bohoslužby Teplice
- 10.00 h. – nedělní škola
- 8.00 h. – každá 2. neděle – bohoslužby Duchcov

ÚTERKY:

- 15.00 h. – Klub dětí
- 16.00 h. – Konfirmační příprava
- 17.00 h. – Biblická hodina

PÁTKY:

jedenkrát měsíčně:

- 18.00 h. – Ekumenické setkání mládeže každého věku
- 19.00 h. – Ekumenické setkání mužů

Máte-li možnost, sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu:

www.cceteplice.cz

Narozeninová party v Úpoři

Na pozvání rodiny Gaudynových se konala 7. června na jejich zahradě v Úpoři. V závěru května měli narozeniny hlava rodu Roman a dcera Adriana, v sobotu 6. června pak matriarcha Dana. Přestože počasí bylo trochu vrtošivé, všem se party líbila. Tak ještě jednou: Oslavencům velká gratulace a poděkování za milé pozvání.

Očima nemocničního kaplana

Nemocničním kaplanem v Krajské zdravotní nemocnici v Teplicích sloužím necelý rok. Do nemocnice jsem původně nechtěl, asi proto, že moc nemám rád pohled na krev, injekce a ještě ten zápach. Přivedl mě k tomu kazatel CASD Zbyšek Jonczy. Následoval pohovor s hlavní sestrou Mgr. Kateřinou Vágnerovou v nemocnici. A ono se to stalo, oni mě tam vážně vzali. Bez praxe, bez zkušenosti. Najednou jsem se stal zaměstnancem nemocnice a přidělili mi oddělení Interny, Gastroenterologické oddělení a Dětské oddělení. V nemocnici jsem každou středu, čas je tam relativní, nevíte, kdy skončíte, nevíte, kolik pacientů stihnete, nevíte, kdo s vámi chce mluvit, kdo nemá zájem. Mnohé případy mě zarazí, přiznávám se, že nevím, jak reagovat, ale učím se. Na druhé straně mě mnoho lidí obohatilo svým příběhem, který nemůžu říkat kvůli zpovědnímu tajemství. Nakonec jsem ujistil svého ducha, že tato služba je potřebná. Nikdy nevíme, kdo z nás se ocitne na lůžku,

bezvládný, nemocný a nemá nikoho poblíž. Rodina je spojovací článek, který umí pomoci v nouzi, píchnout injekci, vyměnit plínku, vytrít chodby, napsat diagnózu, uvařit jídlo, mít noční službu, pracovat během koronavirové krize, ale i naslouchat, povzbudit, nebo mluvit o smrti a víře. Takovou rodinou se stala nemocnice. Personál je neuvěřitelně úžasný, vychází mi vstříc a cítím se mezi nimi příjemně. Chválím jejich odhodlání a nasazení. Jejich práce je k nezaplacení a přitom tak potřebná. Moje místo je nejen mezi pacienty, ale i personálem. Ať Bůh žehná rukám a nohám těch, kteří je používají pro dobro druhých. Martin Bánoci